

ex. ř. je bez významu, odkud nebezpečnost hrozí, zdali snad od odpůrce, či od třetí osoby, či od náhody. Podle zákona stačí též, když změna dosavadního stavu jen hrozí a není tedy třeba, by již započala; zde však již započala, když z jednoho sudu 150 litrů vyteklo a když i druhý sud zátkou tekutinu propouští. Za tohoto stavu věci netřeba se obírat ještě další otázkou, zda snad jsou tu též podmínky čís. 2 Šu 381 ex. ř. o hrozící nenahraditelné škodě, když již hrozící změna dosavadního stavu podle čís. 1 Šu 381 ex. ř. plně stačí. Při tom jest k názoru rekursního soudu, že vyteklý destilát dá se nahradit jiným téhož druhu, jen podotknouti, že k povolení prozatimního opatření následkem hrozící změny dosavadního stavu stačí odůvodněná obava, že nebude možno docílit právě onoho plnění, jehož se ohrožená strana domáhá, třeba by náhrada za ně byla zajištěna, že však mimo to v tomto případě chybí jakékoliv osvědčení pro domněnku odvolacího soudu, že žalovaný jiný vinný destilát má vůbec a téhož druhu zvláště. Ježto tedy oba zákonné předpoklady prozatimního opatření, nárok i nebezpečnost, byly osvědčeny, a ježto navrhované zajišťovací prostředky jsou vhodné k dosažení žádoucího cíle, právem první soud prozatimní opatření povolil.

Čís. 5386.

Jde-li o exekuci na pohledávku knihovně nezajištěnou, a dlužník má bydliště na Slovensku (Podkarpatské Rusi), poddlužník pak v historických zemích, jest ku povolení exekuce místně příslušným okresní soud poddlužníkovým bydlištěm.

(Rozh. ze dne 20. října 1925, Nd II 126/25.)

V exekuční věci banky A. proti Františku B-ovi v Mukačevě rozhodl Nejvyšší soud záporný spor o příslušnost mezi okresním soudem ve Zlíně a okresním soudem v Mukačevě v ten rozum, že určil příslušným okresní soud ve Zlíně.

Důvody:

Okresní soud ve Zlíně usnesením ze dne 2. září 1925, v moc práva vešlým, exekuční návrh, jenž se opíral o právoplatný rozsudek téhož okresního soudu ze dne 15. dubna 1925 a zněl v ten rozum, by byla k vydobytí vykonatelné pohledávky 1.831 Kč s přísl. povolena exekuce zabavením a přikázáním k vybrání pohledávky více méně 2.000 Kč příslušející dlužníku oproti firmě B. ve Zlíně, odmítl pro místní nepříslušnost proto, že dle Šu 18 čís. 4 ex. ř. je pro exekuci na pohledávky, pokud nejsou knihovně zajištěny, příslušným okresní soud, u kterého má dlužník svůj soud ve věcech sporných. Také okresní soud v Mukačevě usnesením ze dne 1. října 1925 návrh ten pro nepřípustnost odmítl, poukázav k ustanovení Šu 32 zák. čl. LIV:1912. Dle toho, co uvedeno, jde o exekuci na neknihovně zajištěnou pohledávku, a, poněvadž dlužník nemá obecného soudu ve sporných věcech v oné části území Čsl. republiky, v níž platí jurisdikční norma ze dne 1. srpna 1895, čís. 111

ř .zák., ale poddlužník má své bydliště ve Zlíně, jest dle řu 18 čís. 3 ex. ř. ve znění novely o úlevách soudům (cís. nař. ze dne 1. června 1914, čís. 118 ř. zák.) okresní soud ve Zlíně k vyřízení zmíněné exekuční žádosti místně příslušným.

Čís. 5387.

Předpis řu 364 b) obč. zák. vztahuje se pouze na vlastníka pozemku a nelze ho rozšiřovati na osoby, které na příkaz vlastníkův a v jeho zájmu pracovaly na jeho pozemku.

Pokud nelze činiti stavitele zodpovědným za škodu, již utrpěly při stavbě sousední pozemky.

(Rozh. ze dne 21. října 1925, Rv I 980/25.)

Z příkazu eráru jakožto vlastníka pozemku sousedícího s domem žalobkyně, budovali stavitelé M. a N. na pozemku dům, při čemž byla půda prohloubena tak, že na domě žalobkyně vznikly trhliny. Žalobě proti oběma stavitelům a eráru o náhradu za znehodnocení domu vyhověl procesní soud první stolice jen ohledně eráru, ohledně stavitelů ji zamítl. Odvolací soud k odvolání žalobkyně napařený rozsudek potvrdil. Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Škoda na domě žalobkyně vznikla tím, že sousední, spolužalovanému eráru náležející pozemek byl při stavbě, prováděné na příkaz eráru oběma prvními žalovanými na hranicích prohlouben takovým způsobem, že stabilita domu byla na čas porušena, v jeho zdivu povstaly nové trhliny, a staré trhliny se rozšířily. Že takové prohloubení erárního pozemku bylo protiprávní, o tom nelze vzhledem k zákazu řu 364 obč. zák. pochybovati a došlo také v odsouzení eráru k náhradě škody náležitého právního posouzení. Mylný jest však názor dovolatelčin, že jsou za prohloubení pozemku dle řu 364 b) obč. zák. také ještě zodpovědni oba stavitelé, poněvadž oni to byli, kdo pozemek prohloubili. Třebaš to v samém textu řu 364 b) obč. zák. není výslovně řečeno, plyne přece z jeho zařazení ve všeobecném občanském zákoníku pod odstavec jednající o obmezení práva vlastnického vůbec a ve prospěch sousedů zvláště, že se vztahuje na vlastníka pozemku a že nemůže býti rozšiřován na osoby, které na příkaz vlastníkův podle jeho příkazu a v jeho zájmu pracovaly na jeho pozemku, neosobujíce si při tom na pozemek žádného práva. Zodpovědnost těchto osob může býti posouzena jenom podle všeobecných právních pravidel o povinnosti k náhradě škody, ř 364 b) obč. zák. ani podle svého doslovného znění, ani podle svého zařazení a smyslu se na ně nevztahuje. Proto závisí rozhodnutí sporu ohledně prvních dvou žalovaných výhradně na otázce jejich vlastního zavinění, a jsou bezpředmětny všechny vývody, kterými se snaží dovolatelka svůj nárok dovoditi přímo z řu 364 b) obč. zák. a z jeho souvislosti s řem 364 a) obč. zák. Podle srovnalého skutkového zjištění